

Skandinaviens Stjerner.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1872.

Pris: 6 Sk. pr. Expl.

Bion.

Tale af Eldste Orson Pratt
i Salt Lake City den 10de Marts 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Den Broder, der talte her imorges, omtalte en Bog, som vi kunde Pagtens Bog. Jeg skal ansore nogle Ord af samme, nemlig en Aabenbaring given af Profeten Joseph Smith i September 1831. Herrens Ord til hans Ejener lyder saaledes: „See, jeg siger Eder, at Zion skal blomstre, og Herrens Herlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himlen. Og Dagen skal komme, da Jordens Nationer skulle skælve for den, og de skulle frygte for dens Vældige. Herren har talt det. Amen.“

Siden denne Kirkes Opkomst er Meget blevet sagt om de sidste Dages Zion, og meget Mere kunde siges derom, thi jeg antager, at om vi skulle sige Alt, hvad Herren har aabenbaret os om Zion, vilde

det kun være en højt usuldstandig Skildring af den Herlighed, Storhed og Skønhed, som vil være kendtegnet paa det Folk og den Stad, som kaldes Zion.

Det første Spørgsmål, der opstaaer, er ganste naturlig: Hvad er Zion? Er det en Stad, eller er det et Folk? Er det et godt Folk eller et niet Folk? Der hersker stor Meningsforskelse mellem de forskellige kristne Sekter med Hensyn til dette Spørgsmål. Hvis vi gaae til de Romersk-katholiske fortælle de os, at de ere Zion — at de ere det eneste Folk, Gud anerkender som sit Zion. Gaae vi til de Græsk-katholiske, der have eksisteret i mange Aarhundreder jevnsides de Romersk-katholiske, ville de fortælle os, at de udgjøre Zion. Gaae vi til de protestantiske Kirkesamfund, der have løsrevet sig fra Katholicerne, og spørge dem hvad Zion er,

ville de svare os, at Zion dannes af alle kristne Sætter og Samfund. Gaae vi til de Sidste-Dages Hellige og spørge dem hvad Zion er, ville de sige os, at det er den levende Guds Kirke, hvorsomhelst den findes. Følgelig bliver det nødvendig at udfinde, hvad der forståes ved den levende Guds Kirke, samt hvorved den adskiller sig fra alle andre Kirker. Jeg skal forsøge at betegne Eder i faa Ord Forståelsen mellem Guds Kirke og de ved menneskelig Viisdom grundede Kirkesamfund, og dersom vi kunne faae sikker Kundstab om, hvad Guds Kirke er, vide vi tilige hvad det sande Zion er.

Jeg vil begynde med nogle af de første Principer, Gud har aabenbaret og som det er nødvendig for Menneskene at adlyde, inden de kunne blive Part eller Deel af Zion. For Zion eller Guds Kirke kan eksistere paa Jordens, er det høist nødvendig, at der maa findes guddommelig Myndighed, eller med andre Ord, der maa bestilles Mænd ved guddommelig Kaldelse til at opbygge Zion paa Jordens.

Vi maae ikke et Dieblik troe, at Gud har bestillet alle de forskjellige Religionslærere, som i vore Dage paaberaabe sig et indre Kald, og som fortolke et og samme Princip, s. Ex. Daaben, paa de mest modstridende Maader. Paa hvilken Maade pleiede Gud at sende sine Tjenere i gamle Dage? Ved Aabenbaring. Siden Jordens Tilblivelse har Gud aldrig haft en Huusholdning paa Jordens, uden han har udsendt sine Tjenere ved guddommelig Aabenbaring. Jeg behøver vist ikke at gaae saa langt tilbage i Tiden som til Patriarkerne, der levede før Sydfloeden, for at paavise Guds Maade at kalde Mænd paa, ei heller saa langt som til dem, der levede lige efter Floden, eller til Mose Dage, eller Profeternes, der fulgte efter ham, ei heller til Jesu og Apostlernes Dage. Menneskene ere vel bekendte med

alle disse Gaver og Kræfter, som lagdes for Dagen i hine forskjellige Uddelinger. Ved alle disse Lejligheder har Gud talt direkte fra Himlen og tilsljendegivet Jordens Beboere sin Billie. Han har opreist Aabenbarere og inspireret dem; han har syldt sine Tjenere med Profetiens Aand, saa de kunde forudsige tilkommende Ting; han har inspireret dem til at skrive Aabenbninger og bemyndiget sine Børn paa Jordens til at opbygge hans Zion, og paa anden Maade kunde Zion aldrig blive opbygget.

Disse Mænd bleve ikke blot kaldte ved Aabenbaring, men de bleve ogsaa veiledte ved Herrens Aand i al deres Gjerning efter at de var kaldte; naar de f. Ex. foresatte sig at besøge en vis By eller Egn, vilde Aanden undertiden tilhuisse dem: „Ikke saaledes, dette er ikke Stedet for Dig at gaae,“ og de vilde blive drevne af Aanden til at gaae i en ganske anden Retning.

Lad os her spørge, har nogen af de kristne Sætter i de sidste forløbne sytten hundrede Aar været besjælet af denne guddommelige Aabenbatingsaand? Om saa er, da eksisterede Zion paa Jordens saalænge som denne Aabenbatingsaand gjorde sig gjældende. Da den ophørte, forsvandt Zion; naar Menneskene ikke længere ledes ved direkte Aabenbaring, forsvinder Zion fra dem. Da Menneskene kom til den Slutning, at deres egen Viisdom var tilstrækkelig, at de ikke behøvede mere Aabenbaring, ophørte Zion at eksistere paa Jordens.

Hvorlænge er det siden Zion forsvandt? Alle kristne Sætter og Partier, det være sig Katholiker eller Protestantter, erkjende med een Mund, at de ikke have modtaget nogen Aabenbaring gjennem inspirerede Mænd, følgelig har Herren ikke haft nogen Kirke paa Jordens i de sidste sytten hundrede Aar, thi naarsomhelst hans

Kirke eksisterer, er der Profeter i den, hvilke ved Inspiration lunde vedblive at skrive hellige Skrifter. I hans Kirke findes Mænd, som have Omgang med Herren; i den findes Mænd, som modtage Belørelse ved Engles Mund og hans egen Røst. Dersør da alle disse Ting ophorte, da ingen Flere blev drevne af Guds Aand og Menneskene erkærede Bibelen for fuldstændig og affsluttet, i det Dieblik er Zion banlyst fra Jordens Overflade, ellers med andre Ord, Guds Kirke eksisterer ikke mere paa den.

Der var et Zion paa Jorden i det første Aarhundrede. Det var de første Kristne; de tilbad ham; de annamme hans Ordinancer; de vare syldte med Abenbaringens Aand; de havde deres inspirerede Profeter og Seere; de havde himmelske Syner; de havde Engles Bejtening; de lunde høre den Almægtiges Røst; de lunde see Jesu Kristi Asynester hans Himmelssart — efter han havde indtaget sin Plads ved Faderens høire Haand. De bare Vidnesbyrd om at have seet ham, at han havde talt med dem og kundgjort dem sin Billie. Disse var sande Kristne; disse udgjorde Kristi Kirke eller hans Zion.

Hvad skete senere? Apostlerne blev myrdede; de Hellige blev jagne fra By til By; de vandrede om klædte i Dyreflind og maatte soge Skjul i Huler og Kloster. Deres Efterfølgere blev dræbte i hundredevis og tusindevis og lidt senere opstod et Folk i de Fordrevnes Sted, som tilranede sig Navnet Kristne, det vil sige de udgave sig for at være den sagtmødige Jesu tilbedere, men havde hverken Apostler, Inspiration, Abenbaring, Englebetjening eller nogen af de Gaver og KræFTER, som vare Kjendeteign paa den sande Kristi Kirke; alt hvad de havde var kun nogle saa Ceremonier, som de havde bibeholdt efter den første kristne Menighed.

Denne nye Kirke, som til de saa kristne Ceremonier foiede adskillige af Hedningernes religiose Skikke, blev med Tiden meget populær, og til sidst annammede nogle af Hedningerne denne nylavede Kristendom og kom saa at sige paa Thronen. Hvorlænge har denne Tingenes Orden eksisteret? Hvorlænge har dette forsædelige Frafaid, dette selvlavede Zion eller Kristenheden, der fornegrerde alle Zions KræFTER, herstet? Om trent segten eller sytten hundrede Aar. Den har voget og udbredt sig til Jordens fire Hjørner, og det er netop denne store præstelige Magt, som Uabebareren Johannes har talst om og betegnet som den ugudeligt og mest fordærvede af alle Magter paa Jorden under Navnet Babylon eller Horvirring. Denne store onde Magt fremstilles ogsaa som havende et gyldent Bæger i sin Haand, der var fuldt af alstens Urenhed og Bederstyggetighed, hvilket hun rakte til alle Nationer. Et andet Sted kalder den samme Profet hende „al Jordens Skjøge, der gav alle Nationer at drikke af sit Horerries forgiftede Biin.“

For en tre hundrede Aar siden fremstod der nogle udmarkede Mænd, saasom Martin Luther, Johan Calvin og mange andre, hvilke protesterede imod Ugudeligheden og Misbrugene i den Kirke, de tilhørte. Paa Grund af deres Protest eller Opposition mod Moderkirken blev de kaldte Protestantter. De stiemplede hende som al Jordens Skjøge; de erkærede, at hun havde ingen Myndighed, at hun ikke havde nogen af den oprindelige Kirkes Gaver og Belsignalser. De oprettede derfor andre Menigheder. Lutheranismen slog væsentlig Rod i Tyskland og forskjellige Dele af Nordeuropa, medens Calvinisterne eller Presbyterianerne filfodfæste andre Steder. Henrik den Ottende grundede og stod i Spidsen for den engelske Kirke. Wesley stiftede senere i Tiden

et Kirkesamfund, som tæller en Mængde Medlemmer i vores Dage; men hvor iblandt alle disse Samfund finder man Zion? Spørge alle disse forstjellige Kirkesamfund om de have inspirerede Mænd iblandt sig, saa ville de alle som En svare: „Gud taler ikke mere i vores Dage; der sendes ingen Engle fra Himlen i vor Tid; der behøves ingen Apostler, Profeter og Seere mere til at forlynde tilkommende Ting!“ Men hvad have S. da? „Vi have flere hundrede Sekter og kalde os selv Kristne, — vi troe paa Bibelen!“

Hvilken Bildsarelse! Bibelkristne ere tunde, som troe paa Apostler og Profeter; Bibelkristne ville troe paa fortsat Åabenbaring og soie Bog paa Bog til Bibelen; Bibelkristne vilde tale med Herren og undertiden see Jesu Ansigt; de vilde modtage Besøg af hellige Engle; de vilde have Myndighed fra det Høje til at give de Dobte Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave osv. Saadan skulle Zions Folk være; men de Kristne raabe, at alle disse Maadegaver ere afslaffede blandt dem.

Hvis det nu virkelig forholder sig som de sige, hvis de ikke have haft nogen af Evangeliets Besignalser i disse lange Aarhunderder, hvad kan man saa vente? Skal Verden for evig forblive i denne Tilstand? Har Gud talt for sidste Gang til Menneskenes Born? Bare de saa Første-Dages Kristne de sidste, som begnægtedes med et Budstab fra Himlen? Det troer jeg ikke; Bibelen forteller os noget helt Andet. Den underretter os om, at der skal endnu engang indføres en af de største Uddelinger eller Huusholdninger som nogensinde har eksisteret paa Jordens siden Menneskets Tilblivelse, og da jeg troer Bibelen, troer jeg ogsaa dette.

I første Kapitel af Apostelen Pauli Brev til Epheserne skriver han, at i Ti-

ernes Tylde Huusholdning vil Gud samle til Et i Kristo alt det, som er i Himlen, og det, som er paa Jordens. En Uddeling, som kaldes Tiders Tylde Huusholdning, en Uddeling i hvilken endog alle de Menneskers Aander, som ere bag Storet, skulle samles til Et — Alt skal samles til Et i Kristo som en Forberedelse for den store Opstandelse, der vil finde Sted i denne Uddeling.

Den Huusholdning, som indførtes i Apostlernes Dage, bragte ingen Indsamling med sig. Da Apostlerne gik frem og oprettede Menigheder i Korinth, Ephesus, Galatien og andre Steder paa Jordens, lod de de Kristne forblive, hvor de annammede Evangeliet, med Undtagelse af dem, som paa Grund af Torsfolgelse maatte tye til Bjergene. Men den sidste Uddeling vil udmarkere sig fremfor Apostlernes Uddeling ved en Egenhed, nemlig de Helliges Indsamling — alle de, som i Kristo ere skulle samle fra Jordens fire Hjørner. Naar denne Huusholdning bliver indført, vil Zion efter kunne findes — „Herren vil gjenbringe Zion.“

Vi have alle sammen læst en stor Mængde Profetier om Zion i de sidste Dage, og om hvorledes Herren skulle „bringe Zion tilbage“, hvilket noksom antyder, at Zion engang har været paa Jordens, at den har været bortrykket fra Jordens for en vis Tid og at Herren efter skal føre den tilbage. Lad os see hvad Esaias siger om denne Sag: „Dine Bægteres Rost, de opløste deres Rost, de skulle synge med Fryd tillige, thi de skulle se det skinbarligen, naar Herren gjenbringer Zion.“ (Es. 52, 8.)

Men maaste de Fremmede ville spørge: hvorledes skal man kjende den Tidsalder, i hvilken Herren vil gjenbringe Zion, eller med andre Ord gjenoprette sin Kirke paa Jordens? Hvad Tegn skal der gives, saa vi kunne kjende Tiden?

Jeg skal sige Gud, hvorledes Tiden kan kjendes. Læs Davids 102de Salme, saa vil man der finde et Vink med Hensyn til Tiden. Der staar: „Naar Herren haver opbygget Zion, skal han ses i sin Herlighed.“ Enhver maa indromme, at Herren endnu ikke har aabenbaret sig i sin Herlighed; men vi forvente ham. De Kristne af alle Bekjendelser vente, at han engang skal aabenbares i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed, og de Sidste-Dages Hellige ere enige med alle Kristne i dette Punkt. Men inden han aabenbares i sin Herlighed, skal han først opbygge Zion, det vil sige, Zion maa efter oprettes paa Jordens, og hvis det ikke skeer, vil han følgelig aldrig komme. Men naar vi see den Dag oprinde, da hans Kirke etter bliver oprettet paa Jordens, forsynet med Apostler, Profeter og alle dens andre Kjendetegn, og han begynder at samle Alt i Kristo, og naar Zions Vægttere skulle see det finbarligen og synge af Fryd, da kan man vide, at Herrens herlige Komme forestaaer.

Jeg skal læse et Par andre Skrifsted i den samme Salme. „Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion, thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.“ Herren har en bestemt Tid for Udsorelsen af mange af sine Hensigter. Han havde en bestemt Tid for Israels Abspredelse, en bestemt Tid for Jerusalems Ødelæggelse, en bestemt Tid for Stenen at afhugges fra Bjerget uden Menneskehånd og hans Riges Oprettelse paa Jordens, en bestemt Tid for Engelens Komme med det evige Evangelium, der skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, en bestemt Tid for Herren at være Zion naadig, som jeg netop læste. „Thi dine Ejendomme have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Stov; da skulle Hedningerne frygte

Herrens Navn og alle Kongerne paa Jordens din Øre.“

Tro nu ikke, mine Venner, at dette blev opfyldt i Davids Dage. Det blev tvertimod skrevet for en Tid længe efterslæbende. Det blev skrevet for tillommende Slægter. „Og dette skal skrives for den Slægt, som herefter kommer, og det Folk, som skal staaes, skal love Herren,“ det vil sige den Generation, som lever paa den bestemte Tid, da Herren efter skal opbygge Zion paa Jordens; thi „han, han saae ned af sin Helligdoms Hoihed, Herren saae af Himlen til Jordens, at høre den Bundnes Sammen, at løse Dødens Born, at fortælle Herrens Navn i Zion og hans Lov i Jerusalem.“

Sa vel, siger En, men det har Hensyn til hans første Komme. Lad os læse det næste Vers og see, om der virkelig menes hin Tid. „Naar Folkene samles til sammen, og Rigernes til at tjene Herren.“ Bleve Folkene samlede til sammen i Jesu Dage? Nei. Samledes Rigernes dengang for at tjene Herren? Vist ikke. Høss at Paulus forudsagde, at i Tidernes Fyldes Huusholdning skulle Alt samles til Et i Kristo. Da skulle ogsaa Hedningennationerne samles til sammen, hvorfors? for at beløres om hans Veie og vandre paa hans Stier.

Jeg vil nu ansøre et andet Skrifsted, som vedrører samme store Begivenhed. Det findes i Profeten Esaias 2det Kapitel. „Og det skal skee i de sidste Dage“ — lag Mærke til, det er Noget, som skal skee i de sidste Dage — „det skal skee i de sidste Dage, da skal Herrens Huus' Bjerg være beredt ovenpaa Bjerget og ophoies over Hoiene, og alle Hedninger skulle løbe dertil.“ Naar opfyldtes dette? Ethvert tanksomt Menneske, der har mindste Tro paa denne Profeti, veed, at den aldrig er blevet opfyldt. Det Zion, som blev opbygget

i Davids Dage, og hvor han boede, og som eksisterede i Jerusalems Dage, blev ødelagt. Det Zion blev pløjet som en Mark, hvad Profeten Micha forudsagde vilde skee. Husene, Slottene og Paladserne i hint Zion blevet tilintetgjorte, selv det smukke Tempel blev ødelagt, og der lodes ikke Steen paa Steen tilbage. Men i de sidste Dage skal Herrens Huus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjes over Høiene, og alle Hedninger (det vil sige Nationer) skulle løbe dertil. Heraf sees, at det vil blive et Værk, som vil tiltrække sig Nationernes Opmærksomhed. Det vil ikke være et Værk lig saadanne, som kortsynede Mennesker uden Inspiration paabegynde, men det er et Værk af Gud den Almægtige. Naar han har opbygget Zion, skal han sees i sin Herlighed; naar han opbygger Zion, vil han velsigne dens Indbyggere, dens Boliger, dens Paladser, Porte og alle dens Omgivelser, ifolge Profeternes Vidnesbyrd.

Men lad os læse lidt videre i Esaias for at faae mere Bished om, at saadan et Værk skal udføres i de sidste Dage. „Og alle Hedninger skulle løbe dertil, og mange Folk skulle gaae og sige, kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier, thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“ Her nævnes to særstilte Steder. Alle Israels tolv Stammer skulle vende tilbage til Palæstina i Asien og opbygge Jerusalem og Templet i samme for Herrens Komme. Det Ezechiel beskriver det sidstekaldes Jerusalem, siger han: „og Stadens Navn skal være fra den Dag, Herren sam mestede.“ (48, 35.) Efterat Jerusalem er gjenopbygget, vil det aldrig mere blive forladt eller tilintetgjort eller som Jeremias siger (31, 40.)

,den skal ikke oprykkes og ei nedbrydes ydermere evindelig.“ Den vil blive bestaaende saalænge Jordens Slægter bestaae, naar Israels Huus er vendt tilbage og har opbygget den, ifolge den Almægtiges Besaling.

Men Zion skal ogsaa opbygges. En anden Stad, ikke gamle Jerusalem, men et nyt Jerusalem, kaldet Zion, skal opbygges paa den vestlige Halvkugle inden Herrens Komme. Af Zion skal udgaae en Lov, siger Profeten. „Hvilken Lov? En Lov, som regulerer Nationerne, en Lov, som lærer dem, hvorledes de kunne blive frelste, som underretter Kongerne, Fyrsterne, de Store og Mægtige paa Jordens om, hvorledes de kunne frelse sig selv og frelse deres Døde. Naar Herrens Huus's Bjerg er beredt ovenpaa Bjergene, ville de samles tilsammen fra alle Nationer til dette Gudshuus for at blive belært om hans Veie, saa de kunne forstaae, hvad de have at gjøre for at frelse sig selv tilligemed deres Forsædre fra Slægt til Slægt; hvorledes de skulle dobes for deres Afsøde, hvorledes de skulle administrere for dem i Lighed med hvad Apostlerne forдум lært og udøvede. Herrens Tempel, som vi hørte blive omtalt her i Morges, bliver bygget ene og alene i dette Dиемed.

„Og han skal domme iblandt Hedningerne og straffe mange Folk; og de skulle sammenstaae deres Sværd til Hækler, og deres Spyd til Segle; eet Folk skal ikke oploste Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig.“ Enhver maa indromme mig, at saadan en Tingenes Orden er endnu ikke blevet indført; det er den herlige Fredstid, da Kristus personlig vil regjere paa Jordens, da hans Throne vil være opreist i Jerusalems Tempel, da han vil nedstige paa Oliebjerget fulgt af alle sine Hellige, som man kan læse om i Profeten Sacharie

sidste Kapitel: „Herren min Gud skal komme og alle hans Hellige med Dig, og hans Fodder skulle paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden, og den anden halve Deel deraf mod Sonden“, osv. Naar han nedstiger med alle sine Hellige paa dette Bjerg, og denne store Jordrevolution har fundet Sted, vil Jesus begive ned sig til den nye Port, som vil være opført paa Østjorden af Templet, og sætte sig paa den Throne, om er opreist for ham i Templet. I Ezechiel's 43de Kapitel siger Herren: „Du Menneskes Son, det er min Thrones Sted, eg mine Fodders Saalers Sted, hvor jeg vil bve midt iblandt Israels Born evindeligen.“ Her er en Forudsigelse, at i dette Tempel vil en vis Part af Huset være indviet til Blads for Herrens Throne, hvor han vil sidde, som Profeten Bacharias og mange af Apostlerne have sagt, paa sin Fader Davids Throne og domme hele Israels Hus. Han vil boe hos dem og være personlig i deres Midte.

Hvor ville de tolv Apostoler være, naar Jesus kommer og sidder paa sin Throne? De skulle ogsaa sidde paa Throner, hvor? I Palæstina. „Sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt

mig, skulle udi Igjensædelsen, naar Menneskens Son skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner og domme de tolv Israels Stammer“ (Math. 19, 28.), og et andet Sted siger han (Luc. 22, 30.): „I skulle æde og drikke ved mit Bord i mit Rige, og sidde og domme de tolv Israels Stammer.“ Hvad? Udodelige Gæsener sidde paa Throner ved et dækket Bord, hvor de spise og drikke hos Jesus i Jerusalem? Ja, dette er hvad han lovede, og hvad vi forvente.

Saaledes vil det være, naar Zion bliver fuldstændig organiseret paa Jordens. Intet Under, at Nationerne ikke ville oploste Sværd mod hverandre. Intet Under, at Kongerne og Tyrsterne ikke længer ville kæmpe med hinanden. Intet Under, at de ville sammenlaae deres Sværd til Halk og deres Spyd til Segle, thi det vil være en Fredens og Hvilens Dag, paa hvilken vor nuværende Sabbath er Symbol. Ligesom hver syvende Dag er helliget og indviet til Hvededag, saaledes er det syvende Aartusinde bestemt som Hvileaar for Jordens i dens timelige Udvikling. Under dette Tusindaar er det Jesus Kristus vil regjere som Herrers Herre og Kongers Konge; paa denne Tid er det, at Kongerne og Nationerne ville komme op til Zion og Jerusalem — at Rigerne skulle samles tilsammen for at tjene ham. (Forisættes.)

Bessikkelse.

Eldste P. C. Carstensen bestilles til at være ømreisende Eldste Kjøbenhavns Konference.

A. Petersen,
Præsident over den Skand. Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Emigranternes Afreise.

Fredagen den 21de Juni kl. 4 Eftermiddag afaailede hersra Kjøbenhavn med Dampfæt "Otto" det første Kompagni af dette Aars Emigration, bestaaende af 397 Sjæle, under Aeldste Eric Petersens Ledelse. Indstibningen foregik paa Gammelholm med al onstelig Orden, begunstiget af det deilige Veir, og det er os en Fornielse at kunne betegne dette Kompagni som et af de bedst udrustede og bedst klædte, der er afaailet hersra. Mange af Emigranternes Venner, Slægtinge og Andre havde samlet sig ved Havnens for at sige de Bortdragende et sidste Farvel, men der sandtes iblandt den talrige Skare ikke En, som forstyrrede det heitidelige Præg, som det Hele har. Hvad der især tiltrak sig Fremmedes Opmærksomhed og blev Gjenstand for deres Bemærkninger var, at ingen berusede Personer faaes, Ingen bød sin bortdragende eller tilbageblivende Ven en Aftedes snaps, som ellers synes at være uundgaaelig ved lignende Leiligheder, ingen solvbeslagne Piper, Snadder, Cigarer eller Skraer faaes i hele Kompagniet, ingen Eder eller Forbandelser stodte Øret, men Venlighed, Enighed, Hjælp somhed og Samdrægtighed var derimod det mest fremtrædende Træk. Gi heller faae eller hørte man den hjerterystende Graad og Jammer, som ofte bevidnes, naar Folk forlade deres gamle Barndomshjem for at drage til ubekendte Lande, men her hersede Glæde og Talsnemlighed over Leiligheden at gaae hjem til Zion, og da Skibet begyndte at bevæge sig med sin kosibare Ladning, istemte de bortdragende en af vore Zionssange, hvilket gjorde et dybt Indtryk paa de tilstedevarende Fremmede. Vor Bon er, at Herren den Almægtige vil føre denne lille Flok af sine lydige Born trygt og sikkert over Hav og Land til de Helliges Indsamlingssted i Vestens Bjerger, hvor de kunne uddannes end mere i det Gode, de paabegyndte her.

Vi ansee det tillige som vor Pligt offentlig at udtaale vor Erfjendtlighed mod vor Agent Hr. Dührsen, hans Medhjælpere, Politiet, Lægerne og Kaptainen for den Humanitet, Forekommenhed og Ejensvillighed, hvormed de hver i sin Plads imødekom os og vore Venner under den affsluttede Forretning.

Til de Hellige i Utah. Da vi hyppig modtage Breve fra Utah med Forespørgsel om hvorledes "Stjernen" kan erholdes, ville vi efter gjentage, at Enhver kan erholde samme ved at indsende Navn, Adresse og 2 Dollars Greenback til Broder Joseph F. Smith i Salt Lake City, da han er vor Agent for Utah; i denne Sum er tillige Portoen indbefattet. Vi tillade os at anmode vore Subsribenter hjemme om at gjøre sig Umage for at gjøre dette bekjendt i deres Omgivelser samt at virke for at slæsse vor "Stjerne" størst mulig Udbredelse, da den er det eneste af

Kirkens Blade, som tolke Evangeliets Principer i vore Landsmænds Modersmaal. Ligeledes ville vi anmode vore Subskribenter om at fornye deres Subscription i rette Tid, for at der ingen Standsning skal ske i Bladets Forsendelse.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 286.)

Søndagen den 28de April.

Præsident Brigham Young var til de Helliges store Glæde tilstede i Konferencen. Han var nu blevet frijsjent og befriet fra det uretfærdige Fængselskab, hvori de Forenede Staters Autoriteter havde holdt ham saa længe, og mange Hellige langveis fra vare komme for at see ham.

Mødet aabnedes med Bon af Eldeste Brigham Young, jun.

Derpaa fremstod Præsident Brigham Young og holdt en særdeles opmuntrende Tale, hvilken vi allerede have gjengivet i forrige Nr.

Derefter fremstod Eldeste Orson Pratt. Han glædede sig over, at han endnu engang havde Lejlighed til at stue Præsident Youngs Aslyn og til at høre hans Ros i denne Konference; han omtalte hvorledes Verden var oversvømmet med Usandhed og Misforståelse angaaende de Sidste-Dages Hellige. Aarsagen til dette var, at Herren havde oprettet sit Rige paa Jorden, et Rige, som aldrig skulle udryddes eller forgaae, og dette gjorde at hele Himmelværet loge over. Han omtalte ogsaa den fuldkomne Overbevisning, som de Sidste-Dages Hellige besad angaaende Guds Riges endelige Seir, og at ingen

af vore Modstandere vilde være i stand til at ødelegge det. Herrens Folk nød Fred i hvadomhelst Omstændigheder de vare stillede, thi de havde Fred i Hjertet; de nærede ingen onde Følelser imod dem, som forfulgte dem, men deres Ønske var, at Alle skulle omvende sig og blive frelste.

Eldeste Albert Carrington hentydede til de Fattiges Udfrielse. Hans inderlige Ønske var, at Herrens Fattige maatte blive indsamlede saasnart som mulig. De, som havde havt Lejlighed til at blive udfriede, og som ikke havde benyttet samme, burde ei være blandt de første, der skulle faae Hjælp; han havde den samme Mening om dem, som vare lunkne og ligegeyldige for Herrens Værk. De, som havde faaet Hjælp af Emigrationsfondet til deres Udfrielse, og som nu vare velsignede i timelig Henseende, skulle ikke glemme at betale deres Gjeld, og ikke det alene, de skulle ogsaa være redebonne til at række deres fattige Sødfende i Babylon en hjælpsom Haand; han omtalte ogsaa, at der var Folk i Utah, som havde laant Penge af de Hellige i de gamle Lande med Lovte om Tilbagebetaling med Renter, men som havde forsømt at opfylde

denne deres Forpligtelse. Alle saadanne Skyldnere skalde betale deres Gjeld. Han sagde, det vilde være godt, om de Midler, som varer skjenkede til de Fattiges Emigration, bleve anvendte til Udfrielse af dem, som varer aldeles hjælpeløse. De, som ønskede at udfrie deres Familier eller Venner maatte ikke forglemme at indsende Pengene saa betids, at de kunde nære deres Bestemmelsessted inden den 1ste September.

Deraa op løste han Navnene paa flere Brodre, som varer kaldte til at gaae paa Mission, hvilket enstemmig vedtages.

Sluttedes med Bon af Eldste John Taylor.

Kl. 2 Ejndg.

Aabnedes med Bon af Eldste Wil-ford Woodruff.

Herrens Nadvare nødes.

Præsident Brigham Young be-lærte de Hellige angaaende Nødvendig-heden af at forberede sig, at de maatte være rede til at modtage al den Herlighed og Belsignelse, som Herren havde beredt for dem. Han omtalte ogsaa Kirkens Prævelser i den forbiligangne Tid, og Nyttien af de forskjellige Omstændigheder, hvori de Hellige havde været stillede, og at dette havde givet dem den fornødne Lærdom og Erfaring; han hentydede ogsaa til Samvirklen, Emigrationen og andre nyttige Ting.

Præsident George A. Smith frem-stod og gav mange gode Raad til Brodrene, som varer kaldte til at være Mis-sionærer i Ephraims Dale; han raa-dede dem til at være kortfattede i deres Tale, og naar de begyndte at prædile, skalde de gaae lige til Sagen og ikke spilde Tiden med at gjøre unnyttige Und-skyldninger. Taleren ansorte nogle Raad,

som Profeten Joseph engang gav ham, netop som han var ifærd med at gaae paa Mission, at han skalde holde korte Taler og korte Bonner og prædile med et yd-mygt Hjerte. Han havde følt sig stor-lingen velsignet ved at følge dette gode Raad.

Han sagde, at det var ham en stor Glæde, at Præsident Brigham Young ved Forsynets Styrelse havde Lejlighed til at overvære den almindelige Konferencen, og at det havde været hans Hensigt, at Konferencen skalde været fortsat Søndag efter Søndag, indtil Præsident Young kunde bivaane samme. Præsident Smith sluttede sin Tale med det Bidnesbyrd, at de Sidste-Dages Hellige varer delagtige i Herrens Verk, og at Dagen vilde komme da Netsærdighed og Fred skalde udbredes over hele Verden.

Han bemærkede, at da Navnene paa Autoriteterne blev op løste for Konferen-cen, var Br. Jacob Gates's Navn ude-ladt, indtil nogle Forretninger, hvori han var involvet, varer afsjorte. Sagen var nu undersøgt og der var ingen Tivl om, at den vilde blive i al Venstabelighed ordnet. Broder Jacob Gates blev derpaa foreslaet for Konferencen som en af de syv Præsidenter for de Halvsjærds, hvilket Forslag blev enstemmig anerkjendt.

Præsident Brigham Young sagde: „Som Svar paa mine Broders og Søstres Følelser og Ønsker, vil jeg sige nogle Ord med Hensyn til vores verdslige Forretninger eller vores Embedsmænds Opførel og vor egen Tilstand. Der er Mange, som maa-ße ville spørge: Broder Brigham, hvad ville Embedsmændene nu gjøre ved Dem? Jeg haaber, at jeg engang vil faae An-ledning til at bevise for Domstolene min virkelige Stilling, og dersom Noget kan bevises imod mig, onsker jeg det maa ske. Maaske nogle af Eder erindre, at netop for dette Udbrud indtraa, omtalte jeg paa

dette Sted, at jeg udfordrede hele Verden til at paapege nogen Plet paa min moralste Karakteer. Jeg staær her idag og siger det samme. Kan Verden i Sandhed overbevise mig om nogen Brøde eller finde Noget at udsette paa min Vandel?

Saavidt jeg erindrer gjorde jeg denne Bemærkning netop Sondagen for jeg hørte, at der var en Arrestordre udstedt imod mig for Mord. Paafund! Daarstab! Jeg har talt med min Aktor (den offentlige Anklager); om han ønsker at vide mine Tølelser om denne Sag, skal jeg sige ham det her. Tag alle disse Sager, som ere blevne procederede for denne ulovlige Domstol, og fremlæg dem for en lovlig Ret, og forhor enhver af de Anklagede efter Landets Lov, mig selv iberegnet, og see saa hvad Udsaldet vil blive. Hør dette, al Jordens Beboere.

Endnu Et; jeg opfordrer Altoren for de Forenede Stater og ligeledes Altoren for dette Territorium, at de opbevare usforandrede Forhandlingerne, som have fundet Sted i Districtskretterne det sidste halvandet Aars Tid, for Fremtidens Historie. Jeg haaber af mit ganste Hjerte, at de ikke maa blive ødelagte. Hvad sige I til dette, mine Gøddende? Er det billigt og ret? svar! (Forsamlingen raabte Ja.) Godt, saa viis det ved at oploste Eders hoire Haand. (Alle Hænder oplostedes.) Hvis nogen af Eder synes dette er forkeert, viis det ved samme Tegn. (Ingen Haand blev lostet.) Behold Optegnelserne; bevar Follets Historie, Kongers, Keiseres, Præsidenters og Dommeres Arkiver og læs hvad disse sige; bevar dette Folks og hele Kristenhedens og alle Nationers Historie og undersog hvad den siger. Det er sandt, der findes et andet Sted, hvor enhver Ting nedskrives, men funne ikke ogsaa vi hjælpe til at føre denne Optegnelse, saa vi kunne have skriftligt Bevis for, at ogsaa vi holde Optegnelser, saa-

velsom de usynlige Væsener, der ere over os?

Eldste Wilford Woodruff var den næste Taler. Guds Vand havde baaret Vidnesbyrd for det øverste Præsidentstab, de Tolv og de Eldste, at vi skulle blive befriede fra vores Djenders Bold, og Guds Vand talte aldrig Usandhed. Daag havde vi det Privilegium at høre vor Præsidents Ros. Dette Folks Ledere havde altid været inspirerede med Åabenbaring fra Herren. Taleren profeterede i Israels Guds Navn, at Kirken vilde aldrig fra denne Tid af mangle en Lovgiver.

Præsident Brigham Young foreslog, at slutte Konferencen til den 6te Oktober Kl. 10 Fmdg.

Præsident Brigham Young opsendte følgende Talsigelse:

Jeg velsigner Eder i Jesu Kristi Navn, som Apostler, med Alt, hvad der henhører til Eder, som Hoipræster, som Halvijerdz, som Eldster, som Biskopper, som Præster, Lærere og Dialoner. Jeg velsigner Eder alle i vor Herres Jesu Kristi Navn. Jeg velsigner Eder, mine Brodre og Søstre, Eder, som ere Forældre tilligemed Eders Born. Jeg velsigner vorr Musik- og Sangler, vore Fremmede, som ere tilstede her, og jeg siger til Eder, Fred være med Eder saavel som de Hellige, i al god Gjerning, i al Eders lovlige Færd; lev et exemplarist Liv og tjen Herren vor Gud. Jeg nedbedrer Herrens Velsignelse over de Gode hvorsomhelst de findes, iblandt alle Nationer, Søegter, Tungemaal, Folk, Sekter og Partier og paa ethvert Sted hvor de oprigtige og rene af Hjertet leve. Gud velsigne dem, og jeg siger, Fred være med Eder fra nu af og for bestandig. Amen.

John Nicholson.
Konferencens Skriver.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat se Side 272.)

Bed sin Tilbagekomst havde de en mærkværdig hændelse, i hvilken en settefriest Præst var Hovedmanden. Vi ville gengive den i Præsident Youngs egne Ord.

„Vi vare paa Reisen fra Philadelphia til Nauvoo og rejste afvegslende med Dampfrib og Jernbane. Medens vi vare paa Dampfribet, som var helt ladet med velklaede Passagerer, blev jeg tiltalt af en Campbellitpræst, som ivrede meget for at vi skulle have en Debат angaaende vores forskellige Troesbekendelser. Efter Passagerernes Ønske var jeg vistlig dertil og udviklede for dem vor Religions Principer. Det saae ud til, at min Tale havde været tilfredsstillende for Alle med Undtagelse af Campbellitpredikanten; han havde lidt et saa fuldstændigt Nederlag, at han undlod at optræde til sit Forsvar. Om Aftenen kom en halv Snes Baptistpræster ombord; de vare paa Reisen til Pittsburg fra en Konference. Campbellitpræsten fortalte dem, at vi vare Mormoner, og vieblikkelig blev Br. George A. Smith omringet af dem og opfordret til en Debат, hvilket han afslag fordi Stedet egnede sig kun daarlig for religiose Forhandlinger. De hjælde ham ud og sagde, at han foregav at have Sandheden, men var bange for at udtales den. Han sagde, at han var vistlig til at bære sit Bidnessbyrd i deres Kirke, men dette vilde de ikke indlade sig paa. Derpaa sagde han, at de vare ikke alene Sandhedsfornegtere, men de vare lig de Skriftløge og Farsæerne i Jesu Dage, idet de ikke tillod, at Sandheden blev prædiken i deres For-

samlinger. De overoste ham med en sand Strom af Skjældsord; de talte i Munden paa hverandre og brugte alle Slags stygge Uttryk; de udspyede alle de dogmatiske Lærdomme og theologiske Spidsfindigheder, de vare i Besiddelse af, og omringede ham saa tæt, at han ikke engang funde gaae ned og faae sin Aftensmad. De havde spist, førend de kom ombord. Efter Aftensmaaltidet kom Br. Kimball George A. Smith tilhjælp og sagde, at han havde været Baptist i tre Uger, men dengang vare Baptistpræsterne stikkelige og dannede Folk. Jeg kom hen til dem og spurgte hvad denne hoirostede Tale havde at betyde. Baptisterne svarede, at de havde udfordret Mormonerne til en Debат, men at disse negtede at gaae ind paa samme, at de forstod der harde været Spillere ombord, og de vilde sage at dæmpe saadan Fordærvelse. Jeg fortalte dem, at der som der havde været Spillere ombord, havde de passet deres egne Sager og opført sig som dannede Folk; og at der ikke havde været nogenorden ombord, siden vi forlod Philadelphia, undtagen at en Campbellitpræst havde vrovet lidt. Jeg sagde dem, at dersom de vare Jesu Evangeliums Forkydere, hvilket deres Opførelle ikke havde fait meget til Gunst for, saa havde de ikke benyttet deres Tid til at udfjælde Eldste Smith og hindret ham i, at faae sin Aftensmad. Manden havde jo ikke i mindste Maade forurettet dem, men med sand Faalmodighed taalt Baptisternes Grovheder. Da Passagererne hørte dette, sagde de til Raptainen, at hvis han ikke forbød Baptisterne at for-

nærme Mormonerne, vilde de kaste Forstnævnte over bord. Kaptainen adspredte dem.

Præsident Young ankom til Nauvoo den 22de Oktober 1843.

Om Vinteren efter at være kommen tilbage fra Missionen, gif Broder Brigham Profeten Joseph Smith tilhaande i de forskjellige Forretninger, som paalaae ham. Brigham Young, Brodrene Heber C. Kimball og Willard Richards havde saaet deres Begavelser kort for denne Mission. Under Vinterens Løb blev han bestillet til at være Medhjælper i at give Brodrene af de Tolv og andre Eldster deres Begavelser. Dette var en overmaade vigtig Tid. Br. Joseph, dreven af Herrens Aand til at virke for hans Verks hurtige Fremadstriden, var fyldt med Åabenbaring og Lærdom, og meddelede de ældste Kundstab om mange Principer, som varer sørdeles vigtige for både dem og Verden. William og Wilson Law, den første et Medlem af det øverste Præsidentstab, William Marks Stavens Præsident, og andre Eldster nærede en stærk apostatis Uand. De rettede alle deres Pile mod Joseph, og Satan og hans Ejendom virkede med ti Gange mere Kraft, siden Brodrene havde saaet deres Begavelse og de stroede Profeten efter Livet.

Under denne store Provelse var Præsident Young til stor Trost og Hjælp for Br. Joseph. Dette var en Tid, da Joseph behøvede en energisk og paalidelig Mand lig Brigham ved sin Side.

Samme Vinter stillede Joseph sig som Kandidat til Præsidentstabet i de Forenede Stater; han publiserede sine „Ansuelser om de Forenede Staters Regjering og Politik,” og i April Konferencen 1844 tilbød tre hundrede og fire og syvrettyve Eldster sig at gaae paa Mission og udsprede hans politiske Bladte blandt

Folket. Disse Eldster var bestemte til at arbeide under de tolv Apostlers Beskyttelse.

Den 21de Mai begav Broder Brigham i Selfstab med Eldsterne Heber C. Kimball og Lyman Wight sig paa denne Mission. Han og de andre Eldster varer meget ivrige i at udsprede Profeten Josephs „Ansuelser”.

Den 27de Juni, den Dag da Joseph og Hyrum blev myrdede, var han tilligemed Broder Woodruff i Boston; da han skulle reise til Salem, fulgte Woodruff ham til Jernbanestationen. Om Aftenen var hans Sind meget nedtrykt, men han vidste ikke af hvad Grund; han havde endnu ikke hørt om den sorgelige Tildragelse i Carthage Fængsel. Paa den Tid var der ingen Telegraffer og ganske saa Jernbaner; det tog derfor lang Tid at bringe Depescher fra Nauvoo til de østlige Stater. Præsident Young fik ikke sikker Underretning om Josephs og Hyrums Martyrdom, forend den 16de Juli. Han var i Huset hos en af Brodrene i New Hampshire, da der ankom Brev fra Nauvoo om Josephs og Hyrums Død. Den første Tanke der opkom i Broder Brigham's Sind var, om Joseph havde taget Guds Niges Nogler med sig fra Jorden. Broder Orson Pratt sad ved hans Side. Efter en Stunds Overveielse slog Broder Brigham med Haanden paa sit Knæ og sagde: „Guds Niges Nogler ere fremdeles i Kirken.” Samme Dag fik han Brev fra Broder Woodruff, som bekræftede Profetens og Patriarkens Død. Han reiste strax til Boston, hvor han traf Brodrene Kimball og Woodruff. De maatte vente en Uges Tid forend Broder Lyman Wight ankom. Derpaa afreiste de fra Boston den 21de Juli og ankom til Nauvoo den 6te August. Glæden blandt de Hellige over deres Tilbagekomst var ubeskrivelig. (Forts.)

Betrægtning af Mormonspørgsmålet.

(Fra „Cleveland Plain Daler“.)

En Indsender til øvnenævnte Blad
skriver Følgende.

Hr. Redaktør!

Det forslidte Forstlag „at optage Utah i Unionen som Stat paa den Betingelse, at Mormonerne opgive Polygami“ føresom mig at vinde Deres Bisald i Deres Lørdagsnummer. Tillsad mig i denne Anledning nogle Uttringer.

Jeg ved jo nol, at saadan en „Indkommelse ligeoversor Nutidens Krav“, vilde, ifolge de veldædige Gentlemens Begreber, som have undfængt denne belvemme Lösning, anses som bedre end at leve under en fortsat territorialist Regjeringsform. Den amerikanste Presse har ogsaa i de sidste femten Aar sostret den samme Idee.

Hvad bryder Kongressen eller Landet sig i Virkeligheden om Polygamiet i Utah? Hele Roret skriver sig fra den kinhellige Newman og hans Landsfæller — og Kongressen kom pligtstykligst frem med Anti-Polygamiloven af 1862.

Selv de dygtigste Statsmænd og Theologer vove ikke at udtales deres Hjerters Overbevisning offentlig; de have to Samvittigheder: een for Lønammeret, en anden for Gaden. Det er imidlertid tilgivelsigt at spørge, hvad vore Lovgivere agte at gøre med Hensyn til det umaadelige og bestandig tiltagende Oversud af Kvinder. Dette Spørgsmål er vel egnet til at bringe selv de Biseste i Forlegenhed; ja, vi indsee ikke paa langt nær dets vigtige Betydning. Vore Lovgivere staae helt forvirrede, naar Talen er om Kvindens Stemmeret. Kvindernes Tal i Tiltagende og Egteskabenes i Aftagende er det Skjæve ved vor Lid, og dog er hver-

ken Manden eller Kvinden fuldkommen uden den anden.

Ligesom det geistlige Colibat (Egteskabsforbud) har syldt Klosterne med Bedrestyggelighed, saaledes har det romerske Monogami gjort alle kristne Byer drukne af dets Hoereries forgistede Vin. Det afgjørende Spørgsmål er ikke om Kvinden skal gaae tilbage til Polygami eller fremsæd til den frie Kjærlighed, men om hun skal tillades at indgaae patriarkalst Egteskab, saaledes som det indstiftedes af Jehovah og hædredes af hans inspirerede og høitstede Ejendomme i alle Tidsalderne, eller om det „monogamiske Flermænderi“ i Kristenheten skal sostres. Den nuværende Tingenes Orden har alene i Staten Massachusetts afstaaret tohundrede Tusind unge og engang uskyldige Kvinder fra lovligt Egteskab, medens derimod alle vore fornemste Gader ere syldte med utugtige Huse, der forpestede Samfundet med det saakalde sociale Onde, „som ingen Lov kan hemme, ingen Magt oprylle.“

Fra det snævre Synspunkt af vores traditionelle Monogami, hører man under tiden det Spørgsmål: Hvorfør kan ikke ligesaagd Kvinden tillades at have flere Mænd, som en Mand at have flere Kvinder? Jeg vil kun svare, at et saadant Spørgsmål røber total Uvidenhed med Lovene for Menneskeslægtenes Forplantelse og Kvindens helligste Mission, den nemlig at føde Menneskesjæle, hvorved hun, ifolge Kristens Udsagn skal erhverve sig Saliggjørelse — en lysere, renere, helligere og langt mere ophøjet og majestætisk Tilstand, end den hvortil tillidssulde Kvinder daglig offres som „Lægemiddel“ for Samfundets politiske, sociale, moraliske

og fysiske Under. Egtestabsloven, som til alle Tider og blandt alle Nationer, har indstrænket en Kvinde til een Mand, har aldrig indstrænket Manden til en Kvinde.

Man kan trygt tage som givet, at Væsenernes Ophav ikke kan være mangelfuld i Lovgivningen for Væsenernes Tilværelse. Det er ligesaa uomtvisteligt et Faktum, at den Almægtige har paa det klareste sanktioneret den patriarkaliske Egtestabsorden, og netop igjennem Polygamisternes Slægtlinie ere alle Profeterne og Apostlerne, ja selv Faderens Enbaarne, bragte til Verden. Anstrengelserne for at bringe Jesu eller hans Apostlers Udtalelser i Anvendelse imod den patriarkaliske Orden rober kun Mangel paa sund Fornuft og Lyst til forsærlig Forvansning af deres Menning.

Der forlanges ikke, at de 250,000,000 Monogamister, som udgjøre hvad man seilagtig kalder Kristenheden, pligtstykligst skulle praktisere Polygami, fordi Mormonerne i Utah gjør det. Vil ikke dette berolige Mangens rystede Nerver? Dog bor det ikke glemmes, at Esaias, den dybfindigste og mest klartseende Forudsorlunder af de mægtige Omvæltninger i de sidste Dage, forudsiger i tydelige Ord en

storartet Kvinderevolution imod en Samfundsorden, som har bragt saa megen Ulykke, Skjændsel og Død over deres Køn. „Vi ville øde vort eget Brod og klæde os selv“ osv., lad os blot blive hederlig gifte! En saadan indtrængende Bon for Kvindens sande Retigheder vil bane sig Bei til Mandens ædlere Følelser. Der vil ikke blive mange Pebersvende og Pebermoer paa den Dag.

Vil det være formeget at forlange af vore kristne Sjælesorgere, enten at bortkaste deres Bibler, eller at opgive deres vanlige Skik, at undskyde den Almægtige, idet de sige, at i hine mørke Tidsalderes saae Gud igjennem Fingre med Syndere, til hvilken Klasse de udenvidere henregne Guds Venner og Ejendomme. Jeg synes det er højest rimeligt, at Mænd, som ofte talte med Engle og udodelige Væsener, maatte have langt bedre Lejlighed til at erhverve sig korrekt Underretning om enhver Sag, end de, som udenvidere forkaste al Aabenbaring, og hvis høieste Begreb om vor Herres Jesu Kristi Fader er, at han er „et Væsen uden Legeme, Dele og Lidenskaber,“ hvis „Centrum er allested, hvilket Omfang er ingensteds!“ — den bedste Definition paa Ingenting, som findes i vort Sprog.

Blanding.

Det er os en Fornoielse at kunne anerkjende Modtagelsen af Breve fra Brodrene C. C. A. Christensen, Carl Dorius, L. S. Andersen og H. F. Petersen i Ephraim, Morten Lund i Fountain Green, Chr. Christiansen i Levan, A. Christensen i Brigham City og mange Andre, hvilke alle bære det bedste Bidnesbyrd om Bions Fred, Lykke og Velstand, men da Bladene ikke tillader os at indrykke alle bedes Brodrene undskyde, at de ikke blive optagne i „Stjernen“, saameget mere som disse Breve væsentlig omhandle de samme Emner. Det er os altid hært at høre hjemmesfra, og vi haabe dertil, at Brodrene fremdeles ville begünstige os med Meddelelsdr fra vort Zion.

Emigranterne, som afgik herfra den 21de Juni, ankom velbeholdne til Hull Torsdag Morgen den 25de efter en temmelig stormfuld Reise. De led selvfølgelig endeel af Søsyge, men Englands grønne og blomstrende Marker virkede som et Trællemiddel paa de medtagne Maver. De afgik med Jernbanen ved Middagstid og ankom til Liverpool samme Aften. Br. Lund omtaler Kapitainen i de mest rosende Udtryk for hans Omhu, Imodelkommenhed og Omgængelighed. De Hellige folte sig lykkelige og sendte deres hærlige Hilsen til alle Venner og Bekjendte.

Ældste George Q. Cannon skriver til Br. George Reynolds i Liverpool fra Washington den 15de Mai Følgende: „Siden Hoiersteret vragede Mc Keans Foretagender i Utah, synes hele Hælvede at være kommen paa Venene, rimeligvis af Frygt for at Mormonerne skulle undslippe ustadte de Snarer og Faldbrober, som saa snildelig varer udlagte for dem. Ikke mindre en syv Bill'er ere blevne fremlagte i Kongressen i den Hensigt at berøve os vores borgerlige Rettigheder, nemlig Voorhees, Wheelers, Bingham's, Graigens, Burghards og to af Clagett. Vedtagelsen af hvilken som helst af disse Forslag vilde være en himmelraabende Uret mod Utah; men denne utidige Aktivitet af en saa mægtig Nations Repræsentanter mod et lille Folk paa 100,000 eller lidt mere er høist betegnende — det viser tilfulde hvor viktig Guds Kirke er blevne. Lad dem kuns arbeide. De kunne ikke udrette Noget mod Guds Gjerning; det er dog en Trost.“

Senere Depescher melde, at Kongressen har besluttet ikke at besatte sig mere med Utah i Aar.

Præsident George A. Smith er fortiden i Washington, hvor han i Forening med vor Ven Hr. Frank Fuller vil oplyse Præsident Grant om Forholdenes sande Bestaffenhed i Utah. Siden ville de overvære den republikanske Konvention i Philadelphia.

In d h o l d.

	Side.		Side.
Zion	289.	Lidt af vor Kirkes Historie	300.
Redaktionens Bemærkninger	296.	Betrægtning a. Mormonspørsgæmalet	302.
Aarskonferencen i Salt Lake City	297.	Blandingter	303.

„Scandinaviens Gljerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og sæs paa Kontoret i Lorenzen'sgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle konelige Postkontorer.

Kjøbenhavn

Udgivet og forlagt af Knud Petersen
Talt hos F. C. Bording.